Tähhendamisſed.

1. Löukoer ja metsſigga.

Pallaw ſuipääw, metſalomad joma háddas. Löukoer juhtus hobilt metsſeaga hallika jure. Iggamees tahtis enne jua, hakkaſid ſepárraſt karwopiddi kiskuma. Löukoer joudus käppadeſt, ſigga wäggew kihwadeſt.

Jäid wahhel puhkama, näggid: mustad rongad (ehk kaarnad) pude peal, otawad, kumb neiſt mahhalangeb: ſaab neile head pradi ſüa.

Löukoer ütles: „Leppime parrem árra, kui et wimaks rongad ſo ſurnokehha nahka pannewad. Siis on ſul palk kä!“

Metsſigga möistis, et tä ei ſa löukoera wasto pandud, ja kaddus metſa árra! —

Árge liaſt rielge,
muido tulleb waenlane,
ſinno äggi, ſinno ſahka,
keik ta panneb omma nahka.

2. Rebbane ja kurg.

Rebbane pallus kurge lóuna roale ennese jure. Pikkjalg tulli ſeénna, karrune ſabba olli kolm, nelli leent maddala waagnate ſiſſe wallanud, ütles woóra wasto: „Wötke peale rúbata!“ —

Kurrekenne ei ſanud omma pitka nokkaga úhtegi nende waagnate pealt omma ſuhho, katſus mitmet modi, jättis wimaks järrele, ja púdis kárbſid, mis laua áre peale lendaſid, ning láks túhja kóhhoga koio; rebbane olli eénaſt táis lakkunud, kóht nago jahhokot.

Náddala párraſt pallus kurg rebbaſt omma jure roga wótma. Rebbaſel hea meel, et jälle hästi ſaab lakkuda.

Kuſt wötta? Keik road klaſi purkide ſees, kel kitſas kael. Kurg wöttis túk túkkilt maggust roga omma pitka nokkaga wälja, matſutas mokke. — Rebbane watas pahha náoga körvalt, wennitas mokke; piddi túhja kóhhoga koio minnema.

Muud metſalomad ſaid luggu kuulda, naerſid tedda, mis hirmus.

Árra narri auſat meeſt,
leiad häbbi ſelle eeſt:
pilkja palk on pahhandus,
kahjo, murre, önnetus.

Eesti-ma rahwa Kalender 1855 , lk. 29